

Den lille melon

Var der noget Weston kunne gøre for at hjælpe Nate?

Amanda Joy Penrod-Jang
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

Weston legede udenfor, da en bil og en stor flyttebil kørte op foran huset overfor. Der kom en masse børn ud af bilen. En af dem var en dreng, der så ud til, han var på Westons alder.

Weston løb ind i sit hus. »Mor, far! En ny familie flytter ind!«

Far kiggede op fra det projekt, han arbejdede på. »Det er fantastisk.«

»Jeg vil gerne møde dem,« sagde Weston. »Vil du gå med mig?«

»Selvfølgelig!«

Weston og far gik over gaden til deres nye naboers hus. Da de bankede på, blev døren åbnet af en dame. Drengen på Westons alder stod bag hende.

Weston vinkede. »Hej, jeg hedder Weston. Hvad hedder du?«

Drengen trådte et skridt til siden, så han stod ved siden af sin mor. »Jeg hedder Nate.«

»Vil du lege hjemme hos mig?« spurgte Weston.

Nate kiggede på sin mor.

»Det må du gerne,« sagde hun. »Du skal bare være hjemme til spisetid.«

Efter det legede Weston med Nate næsten hver dag. Han var så glad for at have en ny ven. De cyklede, tog i svømmebadet og legede pirater på legepladsen. Nogle gange legede Weston også ovre hos Nate. Hele Nates familie var søde.

En dag blev Nates far virkelig syg. Han kom på hospitalet. Sygdommen blev værre og værre. Nate og hans familie var så bekymrede.

Weston var også bekymret. Alle i kirken fastede og bad for Nates far. Weston fastede også. Han håbede på et mirakel. Men Nates far døde.

Dagene gik og Weston så, hvor triste Nate og hans familie var. Han ville gerne opmuntre dem. Han gik over gaden og bankede på Nates dør.

»Jeg vil ikke lege i dag,« sagde Nate.

»Åh, okay,« sagde Weston. Var der noget, han kunne gøre for at hjælpe Nate?

Weston gik hjem og fandt mor. »Nate vil ikke lege,« sagde han.

»Det er hårdt.« Mor krammede ham. »Nogle gange, når folk er kedede af det, så har de bare brug for noget tid alene.«

Weston nikkede. »Jeg tænker, at jeg nok heller ikke ville have lyst til at lege, hvis min far døde.«

Men Weston ønskede stadig at hjælpe Nate og hans familie med at få det bedre. Han fik en idé. »Hvor er saksen?« spurgte han. »Jeg vil gerne give Nate noget fra vores have!«

Weston gik ud i baghaven og ledte efter noget, som han kunne give til sin ven. Han kiggede i jorden, hvor de havde plantet nogle gulerødder. Men de var ikke klar endnu. Han søgte i frugttræerne, men fandt kun bare grene.

Så kiggede Weston under nogle vinstokke med store blade. Han skubbede nogle af bladene til side og fandt en lille grøn melon, der voksede på en stok. Det var den melon, han selv havde plantet og vandet.

Forhåbentlig kunne Nate og hans familie lide meloner. Weston skar den af stokken og bar den indenfor. Så skrev han et kort, som han ville lægge ved gaven.

Da kortet var færdigt, satte Weston forsigtigt melonen og kortet uden for Nates dør. Så ringede han på dørklokken og løb hjem, så hurtigt han kunne. *Jeg håber, de kan lide den*, tænkte Weston.

Senere så Weston Nates familie til en grillfest i kvarteret.

»Det var den bedste melon nogensinde!« sagde Nates søster.

»I starten vidste vi ikke rigtig, hvad det var.« Nate lo. »Vi troede, det var en underlig kokosnød!«

»Tak for den søde gave,« sagde Nates mor.

Weston følte sig varm indeni, da Nate krammede ham. Han kunne ikke fjerne sin vens sorg, men selv en lille melon kunne hjælpe med at få et smil frem. ●

ILLUSTRATION: GREG PAPROCKI